

'Ik heb een jaar in mijn leven bijgekregen'

BRUSSEL/HERZLIA — „Ik ween niet vlug, maar ik heb geweend op het vliegtuig naar hier”, zegt Jacky Barkan uit Israël toen hij gisterochtend aankwam op de luchthaven van Zaventem. Geweend omdat hij eindelijk het geluk zou hebben om na 56 jaar de 89-jarige Marcelle De Meulemeester terug te zien, die hem heeft gered uit de klauwen van de Duitsers. Jacky Barkan (62) is de joodse televisieregisseur voor wie de krant onlangs een oproep publiceerde aan lezers die zouden weten wie hem tijdens de tweede wereldoorlog verstopte voor de Duitsers.

Hoewel Jacky zich van die tijd zo goed als niets herinnert omdat hij amper vijf jaar oud was, slaagden we erin voor Jacky de dame terug te vinden die hem heeft gered en de familie die hem verborgen hield. „Ik ben naar Auschwitz geweest, naar Bergen-Belsen, naar al die plaatsen die zo belangrijk zijn voor mijn volk. Maar waar jij me nu naartoe brengt, Joost, is toch wel heel speciaal. Ineens voel ik me levende geschiedenis.”

Hoewel de tweede wereldoorlog lichtjaren van ons af lijkt te liggen, is Jacky Barkan een actieve, creatieve man in de fleur van zijn leven, zoals dat heet. Zijn vrouw Judy is een balletdanseres en choreografe. Zij is overgelukkig om met haar man mee te kunnen op zijn zoektocht naar zijn stukje Vlaamse roots. „Ik heb al mijn werk laten staan. We zijn nu al jaren bezig met die zoektocht naar dat 'verloren jaar' 1943. Hij is zo gelukkig dat hij het zoeken nooit heeft opgegeven. En toen de krant zijn oproep publiceerde en jij al enkele weken later met het goede nieuws kwam, ging het zo snel dat hij eigenlijk nauwe-

'KLEINE JACKY' ONTMOET NA 56 JAAR DE DAME DIE HEM REDDE

„Kleine Jacky” drukt zijn 89-jarige redster Marcelle De Meulemeester de handen.

lijks beseft dat het eindelijk gelukt is.”

Dit is geen detectivestory met een happy end. Dit is een zoektocht naar de waarheid, naar zin van het leven. Het is stil in de auto als ik Jacky en Judy naar Ukkel rijd, waar Marcelle De Meulemeester woont. Negenentachtig jaar oud is ze. Ze woont sinds drie jaar in een kleine serviceflat, maar met prachtige

kunstwerken aan de wanden.

„Wel, mevrouw, ik ben de kleine Jacky”, zegt Jacky Barkan wanneer Marcelle De Meulemeester de deur opent en hij langdurig en met tranen in de ogen haar oude, gekromde handen schudt. „Dag, mijn klein Patje”, zegt ze lachend terug. „Patje. Dat was de bijnaam die we je gaven toen je in Sint-Kruis Brugge woonde. Jij was een leven-

dige kleine jongen, maar je had de grappige maniertjes van een oud heertje”, zegt mevrouw De Meulemeester. Jacky Barkan kan zijn oren niet geloven. Dit is voor hem echt een reis in een tijdscape. „Het is alsof ik een jaar in mijn leven bijgekregen heb.”

Te grote zwembroek

Nadat zijn moeder de onbeschrijflijke meed had hem achter te laten in een crèche ergens in de Marollen, werd Jacky Barkan in 1943 opgevangen door Marcelle De Meulemeester. Zij bracht hem over

Weer samen na 56 jaar

Mirakel van Kerstmis of van Hannuka?

Terwijl Marcelle en Claudine De Meulemeester Jacky Barkan bestoken met allerlei leuke herinneringen van zijn onderduiktijd, wordt Jacky Barkan ineens ernstig. Hij haalt een bedankingsbrief boven die hij voor Marcelle De Meulemeester heeft geschreven. Een beetje al te plechtig en met de krop in de keel leest hij die voor. Ineens lijkt hij weer de vijfjarige jongen die een heel lange nieuwjaarsbrief voorleest. „De woor-

den hebben te weinig betekenis om weer te geven hoe gelukkig ik ben.

Mijn moeder heeft me in 1943 ergens in een crèche achtergelaten. Toen heeft het lot ons verbonden. Vandaag in 2000 is de cirkel gesloten. Is dit een mirakel van Hannuka (het joods feest van het licht)? Of is dit een mirakel van het kerstfeest? Wat er ook van zij, ons weerzien zal ik nooit vergeten.”

FOTO'S POL DE WILDE

Waarom?

Mevrouw De Meulemeester bewijst dat ze een ijzersterk geheugen heeft. Maar als Jacky Barkan vraagt waar zij hem in Brussel en in 1944 naartoe bracht, toen zijn veiligheid niet meer gegarandeerd kon worden, geeft ze toe dat haar herinneringen vaag zijn. „Het spijt me, maar waarschijnlijk was dat omdat ik die herinneringen moest verdringen. Hoe minder je wist, hoe